

Tako Zotin

Mësimi i Jezusit për «mëkatin e pafalshëm»

(Mateu 12:22–35)

Dua ta filloj këtë mësim me një eksperiment. Tundni kokën në shenjë mohuese, n.q.s. nuk keni menduar për elefantët muajin e fundit. Ndoshta e tundët kokën. Tani për pjesën e dytë të eksperimentit bëni këtë: Për 15 sekonda *mos* mendoni për elefantët.

Ju ose menduat për elefantët ose duhet të përpiqeshit shumë që të mos mendonit, apo jo? Ndoshta për muaj të tërë s'keni menduar për elefantët, por, sapo unë thashë: «Mos mendoni për elefantët», e patë se ishte shumë e vështirë që të mos mendonit për ta.

E njëjta gjë ndodhi kur unë isha fëmijë dhe lexova këtë varg në Bibël:

Prandaj unë po ju them: Çdo mëkat dhe blasfemi do t'u falet njerëzve; por blasfemia kundër Frymës nuk do t'u falet atyre. Dhe kushdo që flet kundër Birit të Njeriut do të falet; por ai që flet kundër Frymës së Shenjtë nuk do të falet as në këtë botë as në atë të ardhme (Mateu 12:31, 32).

Unë kurrë s'kam pasur ndonjë mendim të keq dhe kurrë s'kam thënë ndonjë gjë kundër Frymës së Shenjtë në jetën time. Menjëherë, pasi e lexova këtë varg, mendova: «Unë nuk duhet të kem ndonjë mendim të keq për Frymën e Shenjtë» dhe *u përpoqa* të kuptoja plotësisht këtë thënie. Kam lexuar se n.q.s. ju vjen në kokë një mendim i keq, ju duhet të mendoni menjëherë diçka tjetër. Për disa kohë, pasi lexova Mateun 12:31, 32, kalova shumë kohë në qetësi duke kënduar hymnin kombëtar në mendjen time, që të mund të evitoja

mendimet e këqija për Frymën e Shenjtë.

Ndoshta kjo mund të jetë diçka e vështirë për mua, por dua që të studiojmë mëkatin e pafalshëm, blasfeminë¹ kundër Frymës së Shenjtë. Dua që ta bëjmë këtë në një mënyrë të ndryshme. Dua që të mësojmë si ta shmangim kryerjen e këtij mëkati duke ndjekur mësimet e Biblës.

I ndjeri G. C. Brewer thoshte se shumë njerëz e pyesnin rreth blasfemisë kundër Frymës së Shenjtë dhe, ata që e pyesnin, bënë pjesë në katër kategori: (1) disa ndershmërisht donin të dinin çfarë ishte, (2) disa ishin thjesht kuriozë, (3) disa donin të vërtetonin teorinë e tyre të preferuar dhe (4) disa të tjerë ishin të frikësuar, se mendonin se kishin blasfemuar kundër Frymës së Shenjtë. Unë kam njohur fëmijë të Perëndisë, pjesëtarë të kategorisë së katërt, që janë shumë të sinqertë në besimin e tyre. Ata kalojnë vite të tëra me frikën se kanë kryer mëkatin e pafalshëm. Për tre vite me radhë, një shoqja ime vuante nga ky mendim dhe më telefononte shpesh, gati çdo javë që të sigurohej që s'e kishte kryer këtë mëkat.

Nuk pretendoj se di çdo gjë për këtë pasazh në Bibël apo për mëkatin e pafalshëm, por me kalimin e viteve, kam mësuar disa gjëra: (1) Ky nuk është ndonjë mëkat që bëni kur mendoni apo thoni diçka pa kuptim për Frymën e Shenjtë. Nuk është thjesht shqiptimi apo të menduarit e diçkaje (aksidentalisht apo nga padituria) që shkakton këtë mëkat. (2) Po të jeni të shqetësuar nëse e

keni bërë këtë mëkat apo jo, atëherë përgjigja është se ju nuk e keni bërë këtë mëkat. (Shpresoj se arsyeja për këtë pohim do të bëhet më e qartë ndërsa vazhdojmë me studimin tonë.)

Le të kthehemi te Mateu 12. (Ndoshta do të ishte mirë t'i referohemi Markut 3, sepse ka disa gjëra që do t'i përmendim në këtë kapitull.)

Jezusi ishte i zënë me Misionin e Tij të Madh në Galile. Ai ndoshta ishte kthyer në Kapernaum. «Atëhere i paraqitën një të demonizuar, që ishte i verbër e memec dhe ai e shëroi, kështu që i verbëri e memeci fliste dhe shikonte» (v. 22). Këtu kemi një mrekulli të trefishtë. Jezusi bëri të mundur që i verbëri të shikonte, Ai i ktheu zërin memecit dhe përzuri demonët nga ky njeri.

«Dhe mbarë turmat çuditëshin dhe thoshin: «A mos është ky Biri i Davidit?»» (v. 23). Fraza «Biri i Davidit» i referohet Mesisë. Njerëzit po thoshin: «Jezusi nga gjërat që po bën, duket si Mesia, por Ai nuk është veshur me rrobat mbretërore siç ne e imagjinonim Mesinë. Ai nuk ka ardhur me pompozitet». Në mendjet e tyre kishte një pyetje. Ata menduan se Jezusi mund të ishte Mesia, por ata nuk ishin të sigurtë.

FILLIMI I KEQ (MATEU 12:24–30)

Ne jemi në pjesën e tekstit tonë që unë e quaj «fillimi i keq». Vargu 24 fillon: «Por farisenjtë, kur e dëgjuan këtë». Meqënëse janë farisenjtë që kryen mëkatën e pafalshëm, ne duhet të studiojmë për ta më shumë. Le ta studiojmë çdo gjë sipas kuptimit që ka. Tek Mateu 11 vërejmë se farisenjtë e ndjekin Jezusin këmba-këmbës. Ata e kritikuan Jezusin, u përpoqën t'i ngrehin kurthe dhe thanë çdo gjë që mundën vetëm e vetëm ta diskreditonin. Tek Mateu 11:19 ata e përshkruan Jezusin si një: «grykës dhe një pijanec, mik i tagrambledhësve dhe mëkatarëve!» Në pjesën e parë të Mateut 12, dy herë ata u ndeshën me Jezusin për thyerjen e rregullit të ditës së shtunë. Kjo na sjell në mendje këtë varg të rëndësishëm: «Por farisenjtë, mbasi dolën jashtë, këshilloheshin se si ta *vrinin* Jezusin» (Mateu 12:14).

Kur studiojmë thënien e Jezusit për mëkatën e pafalshëm, mos harroni se nuk po flasim për fëmijët besnikë të Perëndisë, të cilët pakujdesisht thonë padashur diçka që s'ka kuptim për Jezusin.

Ne po flasim për njerëz që kanë thënë gjëra të paqena për një kohë të gjatë. Ajo që farisenjtë thanë te Mateu 12:24, s'ishte gjë tjetër veçse një pohim i asaj që ata kishin thënë për një kohë të gjatë.

Le të vazhdojmë me vargun 24: «Por farisenjtë, kur e dëgjuan këtë, thanë: “Ky i dëbon demonët vetëm me fuqinë e Beelzebubit, princit të demonëve”».

Mrekullitë e Jezusit kanë tre karakteristika: (1) Ato janë të *menjëhershme*, (2) janë të *tërësishme* dhe (3) *bindëse*. Asnjëri s'mohonte mrekullitë që bëri Jezusi. Madje dhe armiqtë e Tij nuk u përpoqën të mohojnë mrekullitë e Tij. Por ata thanë: «Po, por Ai i bën me anë të *magjisë*». Në këtë rast, emri «Beelzebubit» është përdorur si sinonim për emrin e «Satanit» (v. 26). Farisenjtë po thoshin: «Jezusi ka lidhur aleancë me Satanin dhe në këtë mënyrë Ai është në gjendje të debojë demonët».

Fatkeqësisht, ky budallallëk blasfemues vazhdoi edhe pas vdekjes së Jezusit. Historianët e kishës na tregojnë se disa shkrimtarë hebrej në vitet e mëvonshme vazhduan të pretendonin se Jezusi i përzuri demonët me anë të magjisë. Ata nuk kishin prova të mohonin mrekullitë e Tij, por, nga ana tjetër, ata thanë se Ai nuk veproi me ndihmën e fuqisë së shenjtë.

Sipas vargut 25, Jezusi i dinte mendimet e farisenjve. Ata nuk e bënë pohimin e tyre blasfemues gjatë bisedës me Jezusin, por folën prapa krahëve për ta deskredituar Jezusin. Sidoqoftë, Jezusi e dinte se çfarë po mendonin. Ju lutem vëreni se Jezusi nuk po u përgjigjej thjesht *fjalëve* që thuheshin. Jezusi kishte analizuar *mendjet* dhe zemrat e tyre dhe këto ishin objekti i kritikës të Tij.

«Dhe Jezusi duke njohur mendimet e tyre, u tha», ... Jezusi më pas jep tre argumente për të provuar se, çfarë ata po thoshin, ishte e pakuptimtë. Argumenti i tij i parë ishte: «Çfarë po thoni nuk është llogjike». Ai tha:

«Çdo mbretëri, që përçahet në vetvete, shkon drejt shkatërrimit; dhe çdo qytet ose shtëpi, që përçahet në vetvete, nuk shkon gjatë. Dhe, në qoftë se Satani dëbon Satanin, ai është përçarë në vetvete, dhe si mund të qëndrojë mbretëria e tij?» (vargjet 25b, 26).

Po të ishte e vërtetë kjo, atëhere Satani do të ishte

përfshirë në një luftë civile kundër vetvetes. Ai do të ishte në procesin e shkatërrimit të vetes së tij. Kjo do të thoshte se Satani është budalla. Ju mund të thoni shumë gjëra negative për Satanin. Ai është personifikimi i së keqes e shumë gjëra të tjera, por një gjë është e sigurt, ai nuk është budalla. Kështu që, Jezusi tha: «Çfarë po thoni s'ka llogjikë».

Së dyti, Jezusi tha se ajo që po thoshin ata, nuk qëndronte. «Dhe, në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Beelzebubit, me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Prandaj ata do të jenë gjykatësit e tuaj» (v. 27).

Dëbimi i shpirtave të këqinj ishte një praktikë e njohur midis hebrenjve në atë kohë, ju mund të gjeni shembuj në librin e Veprave. Historianët jofetarë na tregojnë se ajo që hebrenjtë bënin nuk ishte e njëjtë me atë që Jezusi dhe dishepujt e Tij bënin. Dëbimi i shpirtave të këqinj nga hebrenjtë ishte një lloj magjie, këto ishin procese të gjata të shoqëruara me fjalë pa kuptim dhe me përdorimin e elementëve misteriozë. Kjo është krejt ndryshe me atë çfarë Jezusi *i tha* demonit: «Largohu!» Megjithatë hebrenjtë *pretendonin* se dishepujt e tyre po përzinin demonët. Për Jezusin nuk ka ndonjë rëndësi nëse ata bënin atë çfarë thoshin apo jo. E rëndësishme është se farisenjtë *besonin* se ata i bënin këto mrekullira. Kështu, Jezusi mori përfundimin logjik të argumentit të farisenjve dhe e përdori këtë kundër vetë atyre duke u treguar se sa absurd ishte argumenti i tyre. Jezusi po thoshte: «Në qoftë se Unë po përzë demonët me fuqinë e Satanit, atëhere dishepujt tuaj po bëjnë të njëjtën gjë». Natyrisht, farisenjtë nuk ishin gati ta pranonin këtë. Kështu, Jezusi tha: «Ju s'jeni konsekuentë».

Jezusi vazhdon: «Por, në qoftë se unë i dëboj djajtë me ndihmën e Frymës së Perëndisë, atëhere mbretëria e Perëndisë ka ardhur në mes tuaj» (v. 28). Jezusi nuk po thoshte se mbretëria tashmë kishte ardhur, kjo u realizua te Veprat e Apostujve, kapitulli 2. Përkundrazi, Jezusi po pranonte se konkluzioni i shpejtë që njerëzit kishin arritur ishte i vërtetë: Mesia ka ardhur. Psalmi 2 dhe vargje të tjera në Bibël theksonin se Mesia do të vinte si mbret dhe, n.q.s. mbreti kishte ardhur, atëhere edhe mbretëria kishte ardhur. Pra, Jezusi po thoshte se demonët nuk ishin përzënë me anë të fuqisë së Beelzebubit, por ata ishin përzënë me

anë të fuqisë së Tij prej mbreti! Mbreti që ata po prisnin kishte ardhur dhe ata mund ta shikonin këtë të vërtetë nëse do të hapnin sytë dhe zemrat e tyre!

Në vargun 28 theksi është vënë te fraza «me anë të Frymës së Perëndisë». Jezusi po theksonte se: «Unë nuk e kam bërë këtë me anë të frymës së Beelzebubit, por me anë të Frymës së Perëndisë».

Argumenti i tretë i Jezusit ishte: «Kjo që po thoni ju është e pamundur». Ai tha: «Si mund të hyjë dikush në shtëpinë e të fuqishmit dhe t'i grabisë pasurinë, po të mos e ketë lidhur më parë të fuqishmin? Vetëm atëhere ai do të mund t'ia plaçkisë shtëpinë» (v. 29). Në këtë shembëlltyrë të shkurtër (siç është përmendur te Marku 3), njeriu i fortë është Satani. Kurrë mos e nënvleftësoni kundërshtarin tuaj, djalli është quajtur kundërshtar i *fortë*. Sidoqoftë, në ilustrimin e Jezusit, dikush që ishte më i fortë erdhi dhe e lidhi atë, pastaj grabiti shtëpinë. Kjo është saktësisht çka Jezusi bëri kur përzuri demonët.

Koncepti i lidhjes së Satanit është shumë interesant. «Të lidhurit» e Satanit nënkupton kufizimin e fuqisë dhe influencës së tij në njerëz. Satani u lidh kur Jezusi vdiq në kryq, vdekja e Jezusit theu fuqinë e madhe që Satani kishte mbi njerëzimin (shiko Kolosianëve 2:14, 15; Zbulesa 12:10, 11). Në një farë kuptimi, lidhja e Satanit filloi kur Jezusi përballoi në mënyrë të suksesshme tundimet e Satanit në shkretëtirë-dhe kjo lidhje vazhdoi gjatë gjithë veprimtarisë së Jezusit. Litarët po i mblidheshin Satanit, derisa nyja iu lidh me kryqëzimin e Jezusit.

Jezusi po theksonte se nuk kishte ndonjë rrugë tjetër për të bërë këtë, veçse duke treguar fuqinë mbi Satanin. Ai nuk po i bënte këto gjëra *me anë të fuqisë së Satanit*, përkundrazi, Ai po demonstroi *autoritetin e Tij* mbi Satanin!

Ai tha se, në fakt, një betejë e madhe kishte nisur, beteja midis Tij dhe Satanit! Në vargun tjetër, Ai tha se në këtë betejë shpirtërore çdo njeri duhet të marrë pjesë: «Ai që nuk është me Mua është kundër Meje; dhe kush nuk mblidhet me mua shpërndahet» (v. 30). Jezusi po përpiqej të mblidhte dishepujt dhe t'i përgatiste ata për vendosjen e mbretërisë. Në anën tjetër, farisenjtë po përpiqeshin ta diskreditonin dhe të shpërndanin dishepujt, në mënyrë që ata të trembeshin dhe të mos ndiqnin Jezusin. Jezusi po u thoshte

(jo vetëm farisenjve, por të gjithë atyre që e kanë dëgjuar, duke përfshirë edhe ne sot): «Ju duhet të vendosni çfarë ane do të mbani!» Nuk mund të jeni asnjans në mendimet e tua, kur flitet për Jezun Krishtin.

VARGU BEFASUES (MATEU 12:31, 32)

Ne jemi gati për «dëshminë e befasuese» që gjendet në vargjet 31 dhe 32.

Vargu 31 fillon: «Prandaj [bazuar në çfarë ndodhi, në çfarë është thënë dhe në çfarë unë thashë] unë po ju them: Çdo mëkat dhe blasfemi do t'ju falet njerëzve». Jezusi po thoshte: «Çdo mëkat, përveç atij që unë do të them dhe çdo blasfemi, përveç asaj që do të përmend, do të falet».

Për çfarë «blasfemie» po flet Jezusi. Fjala «blasfemi» do të thotë «të flasësh kundër». Blasfemia, në mënyrë të veçantë, i referohet të folurit kundër Perëndisë apo kundër gjërave të shenjta. Në Dhjatën e Vjetër, blasfemia dënohej me vdekje. Mirëpo në lidhje me këtë, Jezusi tha: «Çdo mëkat dhe blasfemi do t'ju falet njerëzve». Pali kishte blasfemuar, por ai u fal (1 Timoteut 1:13, 15).

Pasi Jezusi tha se gjithë llojet e tjera të blasfemisë mund të falen, Ai tha: «Por blasfemia kundër Frymës nuk do të falet» (v. 31b). Është e frikshme apo jo?

Në vargun tjetër mësojmë më shumë për blasfeminë kundër Frymës së Shenjtë: «Dhe kushdo që flet kundër Birit të njeriut do të falet; por ai që flet kundër Frymës së Shenjtë nuk do të falet as në këtë botë, as në atë të ardhme» (v. 32).

Gjatë viteve, teori të ndryshme janë formuluar për të përcaktuar mëkatin e pafalshëm. Disa kanë thënë se është tradhtia bashkëshortore. Disa të tjerë thonë se është vrasja. Një teori e përfolur për një kohë të gjatë është ajo e kryerjes së vetëvrasjes, sepse, kur dikush vret veten, ai nuk ka mundësi të pendohet. Ky, sidoqoftë është një mëkat i pafalshëm, por jo mëkati i pafalshëm. Jezusi po fliste për një mëkat që kryhet dhe është i pafalshëm, pavarësisht se sa gjatë mëkatari jeton pasi kryen mëkatin.

S'kemi pse të mendohemi se cili është mëkati i pafalshëm. Jezusi na e tregoi atë. Mëkati i pafalshëm është të «folurit kundër Frymës së

Shenjtë». Te vargu 28 Jezusi thotë se Ai i përzuri demonët «me anë të Frymës së Perëndisë», por farisenjtë pretendonin se Ai i përzuri demonët me anë të fuqisë së Beelzebubit. Në fakt, farisenjtë thanë se Fryma e Perëndisë ishte Beelzebubi.

Dikush mund të pyesë: «A je i sigurt se mëkati i pafalshëm është ai që Jezusi na tregon»? Shiko referencën te Marku 3. Pasi Marku pohon të njëjtën gjë rreth mëkatit të pafalshëm në vargjet 28 dhe 29, ai jep këtë shpjegim në vargun 30: «Sepse ata po thoshin se “Ai ka frymën e ndyrë”». Me fjalë të tjera, farisenjtë kanë kryer mëkatin e pafalshëm sepse ata thanë se Jezusi ka frymën e ndyrë në vend të Frymës së Shenjtë.

Kthehemi te Mateu 12:32, Jezusi thotë: «Ai (që kryen mëkatin e pafalshëm) nuk do të falet as në këtë botë, as në atë të ardhme». A do të thotë kjo se disa mëkate mund të falen «në botën e ardhshme»? Jo, këtu theksi i Jezusit është se: «Kurrën e kurrës s' do të falet ky mëkat!»

Çdo mëkat për të cilin pendoheni, do t'ju falet.

Disa mendojnë se farisenjtë nuk e kanë kryer mëkatin e pafalshëm, Jezusi u përpoq t'i paralajmëronte ata. Ata mendojnë se Jezusi po thoshte: «Ju mund të më mohoni mua, derisa unë jam në këtë tokë. Por, kur Fryma e Shenjtë vjen dhe shfaq Dhjatën e Re, nëse ju mohoni këtë, atëherë s'mund të faleni». Ndoshta kjo është çka Jezusi po thoshte. Nuk jam shumë dakord me këtë interpretim, sepse do të thotë se farisenjtë nuk e kanë kryer mëkatin e pafalshëm. Por thjesht nga të lexuarit kuptohet se ata e kanë kryer këtë mëkat. Fjalët e Jezusit nuk duken si një paralajmërim. Shiko përshkrimin që Jezusi u bën farisenjve te Mateu, kapitulli 23, ata janë përshkruar si personazhe shumë negativë.

Atëhere, çfarë nënkupton Jezusi kur thotë: «Dhe kushdo që flet një fjalë kundër Birit të Njeriut, do të falet, por kushdo që flet kundër Frymës së Shenjtë, nuk do të falet»?

Shkojmë te Mateu 11: farisenjtë thanë se Jezusi ishte grykës dhe pijanec. Në kapitullin 12

ata e kritikuan rëndë Jezusin për thyerjen e rregullave të së shtunës. Tek 12:14 ata «u këshilluan njëri me tjetrin si të vrisnin Jezusin». Të gjitha këto ishin drejtuar kundër Atij *personalisht*. Pastaj ata thanë se Jezusi po përzipte demonët me ndihmën e fuqisë së djallit (v. 24). Në këtë moment Jezusi thotë, në fakt: «*Tani* po i kaloni kufijtë. Jo vetëm po më sulmoni personalisht, por po thoni se fuqia që kam është nga Satani dhe jo nga Zoti. Unë po e bëj këtë me anë të Frymës së Perëndisë, por ju thoni se Unë po e bëj me ndihmën e frymës së keqe. Krahasimi që i bëni Frymës së Shenjtë me Satanin, tregon se ju jeni ngurtësuar kaq shumë, sa është shumë vonë për t'u kthyer shpirtërisht!»!

Sot, ju nuk mund të kryeni këtë *mëkat të veçantë* që këta njerëz kryen. Jezusi nuk është më duke ecur në tokë dhe duke bërë mrekullira siç bënte në atë kohë. Ju s'mund të drejtoheni nga Jezusi dhe të thoni se Ai po bën mrekullitë me anë të fuqisë së Beelzebubit. Pra, s'mund të kryeni mëkatin e veçantë. N.q.s. mendoni se keni bërë të njëjtin mëkat për të cilin Jezusi flet dhe kjo ju shqetëson, zgjidhja më e mirë është që ta harroni atë. Është e pamundur që të bësh këtë lloj mëkati sot.

Ky mëkat është i ndryshëm nga mëkati i përgjithshëm që është i pashmangshëm për ne, por që falë mëshirës së Perëndisë, nuk na sjell vdekjen. Le të shkojmë përsëri te Marku 3, te rrëfimi i ngjarjes sipas Markut. Vargu 29 thotë: «Por kushdo që blasfemon kundër Frymës së Shenjtë kurrë s'do të ketë falje, por është fajtor i mëkatit të përjetshëm». Disa mëkate janë të përjetshme. Disa mëkate s'mund t'i heqësh kollaj. Për disa mëkate kurrë s'mund të faleni.

Gjoni flet për këtë lloj mëkati në letrën e parë që u dërgon kristianëve:

Në se dikush sheh vëllanë e vet se kryen një mëkat që nuk çon në vdekje, le t'i lutet Perëndisë dhe ai do t'i japë jetën, atyre që bëjnë mëkat që nuk çon në vdekje. Është një mëkat që të çon në vdekje; nuk them që ju të luteni për këtë. Çdo paudhësi është mëkat; por ka mëkat që nuk të çon në vdekje (1 Gjoni 5:16, 17).

Vëreni frazën «një mëkat që të çon në vdekje». Vdekja është e vetmja gjë që duhet të presësh, n.q.s. ti bën atë mëkat. (Ky varg është po aq i frikshëm sa edhe Mateu 12, apo jo?)

Çfarë është mëkati që «të çon drejt vdekjes»? Çfarë është «mëkati i përjetshëm»? Le të shikojmë më poshtë.

PROPOZIMI SOLEMN (MATEU 12:33–35)

Tek pjesa vijuese e Mateut 12, ne zbulojmë «propozimin solemn».

Jezusi e shoqëroi pohimin e Tij për ata që flasin kundër Frymës së Shenjtë me një nga ilustrimet e Tij të preferuara: «Ose bëjeni të mirë pemën dhe fryti i saj do të jetë i mirë, ose bëjeni të keqe pemën dhe fryti i saj do të jetë i keq, sepse pema njihet nga fryti» (v. 33). Ai po thoshte: «Ju mund të njihni karakterin Tim nga fryti Im dhe nga jeta Ime. Unë po shëroj dhe po ndihmoj njerëz dhe po përzipte demonët. Ju mund të shikoni se karakteri Im është i mirë, sepse fryti im është i mirë. Po farisenjtë? Fryti i jetëve të tyre është i keq. Pra, ata duhet të jenë të këqinj».

Vëreni se Jezusi nuk kishte në mendje vetëm fjalët e farisenjve për përzënie e demonëve me anë të fuqisë së Beelzebubit. Por, Ai po fliste për gjithë jetën e farisenjve, çfarë lloji njerëzish ishin ata!

Ai vazhdon në vargjet 34 dhe 35:

O pjellë nepërkash [kjo është mënyra se si Gjoni i përshkruan farisenjtë dhe Jezusi bën të njëjtën gjë²], si mund të flisni mirë, kur jeni të këqinj? Sepse ç'ka zemra, qet goja. Njeriu i mirë nga thesari i mirë i zemrës nxjerr gjëra të mira, por njeriu i keq nxjerr gjëra të këqia nga thesari i tij i keq.

farisenjtë kishin blasfemuar, por nga erdhën këto fjalë blasfemie? Këto fjalë erdhën nga *zemrat e tyre*. Mbani mend se Jezusi i njihte zemrat e tyre (v. 25). Jezusi nuk po fliste thjesht për disa *fjalë* që ata thanë. Ai po fliste për përmbajtjen e *zembrave* të tyre.

Shikoni kapitullin tjetër te Mateu. Kapitulli 13 fillon me shembëlltyrën e mbjellësit. Lloji i parë i tokës, për të cilën Jezusi flet, është kaq i fortë saqë fara e të vërtetës as që mund të depërtojë sipërfaqen. Kështu, fara mbeti mbi tokë, derisa një zog [djalli] erdhi dhe e mori. Me këtë shpjegim Jezusi kishte në mendje llojin e zemrës së farisenjve. Zemrat e tyre ishin kaq të ngurtësuar saqë mesazhi i ungjillit s'mund të depërtonte!

Pak më vonë, Jezusi tha:

Sepse zemra i këtij populli është bërë e pandjeshme, ata janë bërë të rëndë nga veshët dhe kanë

mbyllur sytë, që nuk shohin me sy dhe nuk dëgjojnë me veshë, dhe nuk gjykojnë me zemër dhe nuk kthehen tek Unë që t'i shëroj (Mateu 13:15).

Jezusi po fliste për farisenjtë. Ai po fliste për përmbajtjen e zemrave të tyre e jo vetëm për fjalët që ata thanë. Fjalët ishin shenjat e ndërgjegjes së tyre të rënduar. Ata kishin folur kundër Tij vazhdimisht. Kur Jezusi bëri mrekullinë e trefishtë dhe ata thanë se e bëri me ndihmën e Satanit, Jezusi tha se, pa dyshim ata kishin arritur në atë pikë ku s'mund të ktheheshin. Kështu që ata nuk mund të faleshin.

Të thuash se një njeri mund të bëjë një mëkat dhe është e pamundur për Perëndinë ta falë, kjo do të ishte e pavërtetë. Perëndia mund t'ju falë çdo mëkat për të cilin ju pendoheni.

Fakti është se zemra juaj mund të ngurtësohet dhe të bëhet si ajo e farisenjve. Ju mund të arrini kufirin ku s'mund të pendoheni më. Me vëmendje lexoni Hebrenjve 6:4–6:

Sepse ata që janë ndriçuar një herë, e shijuan dhuntinë qiellore dhe u bënë pjesëtarë të Frymës së Shenjtë, dhe shijuan fjalën e mirë të Perëndisë dhe mrekullitë e jetës së ardhshme dhe, po u rrëzuan, është e pamundur t'i sjellësh përsëri në pendim, sepse ata, për vete të tyre, e kryqëzojnë përsëri Birin e Perëndisë dhe e poshtërojnë.

Vëreni frazën kyç: «Është e pamundur t'i sjellësh përsëri në pendim». Po, është shumë e lehtë që të arrish atë pikë. Ju mund ta mohoni ungjillin. Ju mund të mohoni edhe ndihmën e atyre që ju duan dhe që përpiqen t'ju ndihmojnë. Ju mund t'i mohoni këto vazhdimisht. Çdo herë që ju i mohoni, zemra juaj bëhet më e ngurtë, më e pandjeshme, derisa shpirti juaj arrin në një pikë prej ku s'mund të kthehet më prapa.

Kështu, autori i “Hebrenjve” paralajmëron: «Prandaj, sikurse thotë Fryma e Shenjtë: “Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja”» (3:7, 8a).

KONKLUZION

E them përsëri: N.q.s. ju jeni të shqetësuar se keni bërë këtë lloj mëkati, atëhere ju duhet të siguroheni se nuk e keni bërë, sepse zemra juaj është akoma e butë, pavarësisht se ju jeni i shqetësuar.

Ne duhet të jemi të ndërgjegjshëm se gjithmonë ekziston mundësia që të kapemi pas një mëkati, *çfarëdo* lloj mëkati dhe të themi: «Mua as që më bëhet vonë për fjalët e njerëzve, mua më pëlqen ky mëkat dhe do të vazhdoj ta bëj», atëherë zemrat tona do të ngurtësohen akoma dhe më shumë. Në qoftë se e lejojmë këtë të ndodhë, arrijmë pikën ku s'mund të ripërtërihem më shpirtërisht. Nëse ne nuk pendohemi, atëhere nuk mund të kemi falje.

Unë dhe ju nuk mund të depërtojmë në zemrat e njerëzve, ashtu siç bëri Jezusi. Unë dhe ju s'mund të gjykojmë kohën, kur dikush arrin pikën e moskthimit, por *Perëndia* e di se kur ndodh. Kur kjo ndodh, atëhere Perëndia të dorëzon (Romakëve 1:24). Sa tragjike!³ Perëndia na ndimofhtë gjithmonë që të kemi zemra të buta!

SHËNIME

¹ «Blasfemi» është të mos tregosh respekt për Perëndinë dhe të flasësh për Të pa treguar respektin e duhur.

² Shiko Mateu 23:33.

³ Në qoftë se ky material përdoret për predikim, një mbyllje e mirë mund të ishte: Duke e mbyllur unë ftoj çdo njërin që e ndjen se duhet të pendohet për mëkatet e tij ta kthejë jetën e tij nga Zoti. Në qoftë se dikush e ndjen këtë nevojë por nuk i përgjigjet ftesës së Perëndisë, zemra e tij është ngurtësuar pak. Më vonë do të jetë edhe më e vështirë për ta hedhur këtë hap. Unë lutem dhe shpresoj që ju të keni akoma zemër të hapur ndaj kërkesave të Perëndisë. Ju lutem, mos i ngurtësoni zemrat tuaja.

Një mëkat i përjetshëm

Jezusi e quajti blasfeminë kundër Frymës «një mëkat të përjetshëm» dhe të pafalshëm. Ky mëkat në fakt i shkatërroi ata. E keqja ishte se ata ofendonin Jezusin me fjalë të këqia pavarësisht se e dinin që Ai ishte i drejtë. ... Blasfemia e tyre përjashtoi çdo mundësi që ata të riparoheshin dhe nuk ka dyshim se i njëjti verbim dhe kundërshtim pa kuptim për Perëndinë do të ketë të njëjtat pasoja për ne sot ...

Shtatë mëkate të ndryshme kundër Frymës së Shenjtë vihen re në Bibël: (1) dëshirat e këqia (Galatasve 5:16), (2) rezistenca për të mos qenë i hapur ndaj Frymës së Shenjtë (Veprat 7:51), (3) inati (Efesianëve 4:30), të gënjerit (Veprat 5:3), (5) të fyerit (Hebrenjve 10:24), (6) blasfemia (Marku 3:29) dhe (7) shuarja e Frymës (1 Thesalonikasve 5:19).

Burton Coffman